

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 31Dz/10/2022
Identifikačné číslo spisu: 9622200121
Dátum vydania rozhodnutia: 21. júna 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: predsedníčka senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:9622200121.1

UZNESENIE

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu Mgr. Michala Novotného a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v disciplinárnej veci proti disciplinárne obvinenému JUDr. M. Y., pre disciplinárne previnenie podľa § 188 ods.1, písm. a/ zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov, (navrhovateľ: krajský prokurátor Krajskej prokuratúry Z.), o námietke zaujatosti vo vzťahu k osobe navrhovateľa, vznesenej sudcom JUDr. Mariánom Fečíkom v konaní vedenom na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 32D/15/2022, takto

r o z h o d o l :

JUDr. Marián Fečík, sudca Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, n i e j e vylúčený podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 4 a § 24 ods. 2 zákona č. 432/2021 Z.z. (Disciplinárneho súdneho poriadku) z vykonávania úkonov v disciplinárnej veci vedenej na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 32D/15/2022.

O d ť o v o d n e n i e

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu Mgr. Michala Novotného a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v disciplinárnej veci proti disciplinárne obvinenému V.. M. Y., pre disciplinárne previnenie podľa § 188 ods.1, písm. a/ zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov, (navrhovateľ: krajský prokurátor Krajskej prokuratúry Z.), o námietke zaujatosti vo vzťahu k osobe navrhovateľa, vznesenej sudcom JUDr. Mariánom Fečíkom v konaní vedenom na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 32D/15/2022, takto
I.

1. Disciplinárne konanie vo veciach sudcov, prokurátorov, súdnych exekútorov a notárov upravuje zákon č. 432/2021 Z.z. o Disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Disciplinárny súdny poriadok“) s účinnosťou od 1. decembra 2021.

2. Krajský prokurátor Krajskej prokuratúry Z. podal návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. M. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXXX/XX, M. V., prokurátorovi T. prokuratúry B., za skutok opísaný v návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktorým zavinene porušil povinnosti prokurátora uvedené v § 26 ods.1, písm. a/, b/ zákona č. 154/2001 Z.z. o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon č. 154/2001 Z.z.“), povinnosť prokurátora uvedenú v bode 2.) opatrenia č. 1 krajskej prokuratúry v Bratislave sp. zn. 1/1 Spr 73/20/1100 z 10.02.2020 a povinnosť prokurátora uvedenú v bode 5.) vyššie uvedeného opatrenia krajskej prokuratúry v Bratislave, čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 188 ods.1, písm. a/ zákona č. 154/2001 Z.z.

3. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako disciplinárny súd koná v disciplinárnej veci uvedenej v záhlaví. V súlade s § 46 ods. 1 a 4 zákona č. 432/2021 Z.z. o Disciplinárnom poriadku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (Disciplinárny súdny poriadok) bol tento návrh pridelený senátu 32D.

4. Člen senátu 32D, sudca Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky JUDr. Marián Fečík v disciplinárnom konaní proti disciplinárne obvinenému JUDr. M. Y., pre disciplinárne previnenie podľa § 188 ods. 1, písm. a/ zákona č. 154/2001 Z.z., začatom na základe návrhu navrhovateľa krajského prokurátora Krajskej prokuratúry Z., vedenom na NSS SR pod sp.zn. 32D/15/2022, oznámil okolnosti a skutočnosti, ktoré môžu zakladať dôvod jeho zaujatosti ako sudcu disciplinárneho senátu k osobe disciplinárneho navrhovateľa. Uviedol, že s JUDr. L. L., B.. sa pozná od čias štúdia na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Následne sa ich cesty stretli na orgánoch prokuratúry a bezprostredne na Generálnej prokuratúre SR, kde JUDr. L. L., B.. pôsobil na trestnom odbore, resp. odbore osobitného určenia a on na netrestnom odbore. Ich vzťah považoval nielen za vzťah kolegiálny, ale i kamarátsky. Okrem menovaného pozná dlhodobo aj jeho manželku, ktorá je tiež dlhoročnou prokuratorkou. Na druhej strane v súkromnom živote nie sú v nejakom bližšom kontakte a ich vzájomný kontakt sa realizuje najmä v rámci vzdelávacích alebo odborných podujatí zväčša organizovaných Justičnou akadémiou SR. Napriek kamarátskemu vzťahu necíti v danej disciplinárnej veci subjektívny prvok zaujatosti. Nejedná sa o osobnú, či súkromnú vec JUDr. L. L., B.., ale o výkon jeho riadiacej disciplinárnej právomoci majúci verejno-mocenský charakter. Uvedené skutočnosti oznámil z dôvodu vyhodnotenia objektívnej stránky zaujatosti v rámci teórie zdania. Záverom uviedol, že za obdobie vyše 20-ročnej prokurátorskej praxe spoznal stovky prokurátorov, ako i sudcov, z ktorých mnohých má tu česť považovať za kamarátov. Pri vzájomnom strete v rámci výkonu ich profesií v justičnom prostredí mu (im) to pritom nikdy nebránilo konať profesionálne, resp. rozhodovať nestranne a nezaujato.

II.

5. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 24 ods.2 Disciplinárneho súdneho poriadku posúdil oznámenie JUDr. Mariána Fečíka, člena senátu 32D Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, o okolnostiach a skutočnostiach, ktoré by mohli zakladať dôvod jeho zaujatosti, ako sudcu disciplinárneho senátu, k osobe disciplinárneho navrhovateľa, vo vzťahu k jeho pomeru k účastníkom konania a ich zástupcom, ako aj vo vzťahu k veci.

6. Podľa § 24 ods.1,2 Disciplinárneho súdneho poriadku, ak nastanú okolnosti, ktoré môžu zakladať dôvod zaujatosti predsedu disciplinárneho senátu, sudcov disciplinárneho senátu, prísediacich alebo sudcov senátu, ktorý rozhoduje o odvolaní proti disciplinárnemu rozhodnutiu, môže navrhovateľ, disciplinárne obvinený alebo jeho obhajca namietat' ich zaujatosť. Námietku zaujatosti je potrebné uplatniť najneskôr do siedmich dní, odkedy sa dotknutý subjekt o dôvodoch zaujatosti dozvedel; na neskôr oznámenú námietku zaujatosti sa neprihliada.

O námietke zaujatosti a o oznámení predsedu disciplinárneho senátu, sudcu disciplinárneho senátu alebo prísediaceho o ich zaujatosti rozhodne trojčlenný senát najvyššieho správneho súdu určený náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom spravodlivosti do siedmich dní od predloženia veci.

7. Podľa § 4 Disciplinárneho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak a ak to povaha veci nevyučuje, na disciplinárne konanie sa primerane použijú ustanovenia Trestného poriadku o základných zásadách trestného konania, o spoločnom konaní, o vylúčení súdu a iných osôb, o obhajcovi, o úkonoch trestného konania, o dokazovaní, o rozhodnutiach súdu, o hlavnom pojednávaní, o odvolaní, o dohode o uznaní viny a prijatí trestu, o obnove konania a o trovách trestného konania.

8. Podľa § 31 ods.1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestný poriadok, z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca (ďalej len „prísediaci“), prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

9. Účelom právnej úpravy ustanovenej v citovaných právnych normách je prispieť k nestrannému prejednaniu veci, k nezáujatému prístupu súdu, k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska uvedenej právnej úpravy je právne významný vzťah sudcu, a to buď: 1. k veci (o vzťah tejto povahy ide napríklad vtedy, keď sudca je účastníkom alebo vedľajším účastníkom konania, keď má osobný záujem na určitom výsledku konania, ale tiež vtedy, keď sudca verejne - napríklad prostredníctvom médií alebo iným spôsobom vyjadril právny názor na vec, ktorý je objektívne spôsobilý ohroziť jeho nestrannosť), 2. k účastníkom konania [o takýto vzťah ide v prípade preukázneho vzťahu sudcu, napr. charakteru rodičovského, manželského, súrodeneckého alebo iného blízkeho rodinného vzťahu alebo relevantného osobného vzťahu (tak pozitívneho alebo negatívneho)], 3. k zástupcom účastníkov konania.

10. Pomer k veci ako okolnosť spochybňujúca nezáujatosť sudcu predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k účastníkovi alebo k zástupcovi ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezáujatosti sudcu možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu k účastníkom alebo k ich zástupcom. Zákonom predpokladané dôvody podmieňujúce zaujatosť alebo nezáujatosť sudcu na prejednanie a rozhodnutie pridelenej veci musia vyplývať z objektívnych skutočností. Pre vylúčenie sudcu z prejednanie a rozhodnutie veci nepostačujú subjektívne pocity, resp. domnienky účastníka konania, z dôvodu ktorých tvrdí, že má pochybnosti o nezáujatosti sudcu na prejednanie a rozhodnutie veci, (ako aj je nepostačujúci subjektívny názor konajúceho sudcu, že sa cíti byť zaujatý na prejednanie a rozhodnutie mu pridelenej veci).

11. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednávanej veci musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k účastníkom tohto konania, alebo k ich zástupcom. Povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatosť konajúceho sudcu na prejednaní a rozhodnutí mu pridelenej veci spočíva na tom, kto vzniesol námietku zaujatosť. Na druhej strane k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom, pochybnosti o jeho nezáujatosti, dôvodnosť ktorých musí však vyplývať z objektívne preukázateľných skutočností.

12. Nestrannosť treba skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, t.j. v danom prípade treba zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad, a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t.j. v danom prípade treba zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkolvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu predpokladá až do predloženia dôkazu opaku (Piersach v. Belgicko - rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 1. októbra 1982). Existencia nestrannosti musí teda byť určená podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania sudcu v danej veci, a tiež podľa objektívneho hľadiska, t.j. zisťovaním, či sudca poskytoval dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. III. ÚS 16/00). Nestrannosť sudcu nespočíva len v hodnotení

subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Neustrannosť sudcu je zvyčajne definovaná ako „absencia predsudku alebo zaujatosti v konkrétnej veci.“ Za objektívne pritom nemožno považovať to, ako sa neustrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci pristupuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať „sine iura et studio“, teda nezávisle a nestranne. Predpokladom skutočného uplatnenia zásady rovnosti účastníkov v konaní a zaistenia záruk zákonného a spravodlivého rozhodnutia je, aby v konaní konal a rozhodoval sudca nezaujatý, ktorý nie je v žiadnom osobnom vzťahu k účastníkom a k ich zástupcom, a ktorý nie je žiadnym spôsobom zainteresovaný na výsledku konania. V súlade s tým zákon vo vyššie citovanej právnej úprave stanoví ako dôvody vylúčenia sudcu jeho pomer k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom. Zákon zakladá vylúčenie sudcu na existencii určitého dôvodu vymedzeného takými konkrétne označenými a zistenými skutočnosťami, vo svetle ktorých sa javí sudcova nezaujatosť pochybnou. Vylučuje sa tým subjektívny pohľad na vylúčenie sudcu.

13. V tejto súvislosti Najvyšší správny súd Slovenskej republiky upriamuje pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. III. ÚS 47/05, v ktorom ústavný súd vyslovil právny záver, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, to znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadřžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci“. Ústavný súd Slovenskej republiky neustrannosť sudcu judikoval aj v ďalších rozhodnutiach (pozri bližšie napr. sp. zn. III. ÚS 71/97, I. ÚS 73/97).

14. I keď Disciplinárny súdny poriadok obdobne Trestný poriadok v citovanej právnej úprave spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti [vid'. tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva najmä vo veci Delcourt v. Belgicko, podľa ktorých spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná ("justice must not only be done, it must also be seen to be done")], nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu, ako aj prísediaceho predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo. Z vyššie uvedeného vychádza aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá rozoznáva subjektívne hľadisko nestrannosti sudcu, zahrňujúce osobné presvedčenie a správanie sudcu vo veci a hľadisko objektívne, založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o zaujatosti sudcu (napr. Saraiva de Carvalho proti Portugalsku, 1994, Gautrin a ďalší proti Francúzsku, 1998). Preto k vylúčeniu sudcov z prejednávania a rozhodovania veci môže dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo ich k zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranne rozhodovať.

15. V danej súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti, že sudca je predstaviteľ súdnej moci. Právomoc súdu sudca vykonáva na nezávislom a nestrannom súde oddelene od iných štátnych orgánov. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom. Podľa § 30 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediaciach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie je sudca povinný dbať svojím správaním na to, aby jeho neustrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. V občianskom živote, pri výkone funkcie sudcu, aj po jeho skončení sa sudca musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Z toho vyplýva, že sudca musí byť

nielen nestranný, ale sa musí ako nestranný javiť navonok. (§ 2 ods. 1 a 2 zákona o sudcoch). Práve osobitný vzťah sudcu k štátu musí sudcovi umožniť konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj v disciplinárnych veciach. K tomuto postojú čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky výslovne sudcovi priznáva nezávislosť pri výkone jeho funkcie.

16. Vo svetle uvedeného senát Najvyššieho správneho súdu SR posudzoval okolnosti a skutočnosti JUDr. Mariánom Fečíkom, členom senátu 32D Najvyššieho správneho súdu SR, tvrdené v oznámení, ktoré by mohli podmieniť jeho nestrannosť alebo zaujatosť v predmetnom disciplinárnom konaní. Dospel k záveru, že ním v oznámení tvrdené skutočnosti a okolnosti neboli spôsobilé spochybníť jeho nestrannosť alebo zaujatosť v úkonoch v predmetnom disciplinárnom konaní.

17. Vychádzajúc z uvedeného vyššie práve osobitný vzťah sudcu JUDr. Mariána Fečíka k štátu mu umožňuje konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj v disciplinárnych veciach. Rozhodnutie o vylúčení sudcu, ako aj prísediaceho predstavuje výnimku z ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), a preto možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo. Zákonodarca v súlade s uvedeným stanoví ako dôvody vylúčenia sudcu vzhľadom k jeho pomeru k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom, pričom vylúčenie sudcu zakladá len na existencii konkrétne označených a zistených skutočností sudcovu nezaujatost' spochybňujúcich. Zaujatost' konkrétneho sudcu v prejednávanej veci musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k účastníkom tohto konania, alebo k ich zástupcom. Povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatost' konajúceho sudcu na prejednaní a rozhodnutí mu pridelenej veci spočíva na tom, kto vzniesol námietku zaujatosti. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, k účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať teda nezávisle a nestranne. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom, pochybnosti o jeho nezaujatosti, dôvodnosť ktorých musí však vyplývať z objektívne preukázateľných skutočností.

18. Senát najvyššieho správneho súdu nepovažoval za objektívnu skutočnosť spochybňujúcu nezaujatost' sudcu JUDr. Mariána Fečíka, ním tvrdenú skutočnosť, že s krajským prokurátorom Krajskej prokuratúry Z. JUDr. L. L., B., ktorý podal návrh na začatie disciplinárneho konania voči JUDr. M. Y., T. prokurátorovi B., sa pozná od čias štúdia na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, následne sa ich cesty stretli na orgánoch prokuratúry a bezprostredne na Generálnej prokuratúre SR, pričom ich vzťah považoval nielen za vzťah kolegiálny, ale i kamarátsky a pozná dlhodobo aj jeho manželku, ktorá je tiež dlhoročnou prokurátorkou. Profesionálna spolupráca menovaného sudcu s osobou navrhovateľa sama osebe podľa názoru senátu najvyššieho správneho súdu bez ďalšieho nemôže spochybníť nezaujatost' tohto sudcu. Na dôvažok, keď sám potvrdí, že v súkromnom živote nie sú v nejakom bližšom kontakte a ich vzájomný kontakt sa realizuje najmä v rámci vzdelávacích alebo odborných podujatí, zväčša organizovaných Justičnou akadémiou SR. Jeho nezaujatost' v úkonoch v predmetnej disciplinárnej veci podmieňuje i jeho ďalšie tvrdenie, že napriek kamarátskemu vzťahu necíti v danej disciplinárnej veci subjektívny prvok zaujatosti, s poukazom na to, že sa nejedná o osobnú, či súkromnú vec JUDr. L. L., B., ale o výkon jeho riadiacej disciplinárnej právomoci majúci verejno-mocenský charakter.

19. Vzhľadom k uvedenému Najvyšší správny súd Slovenskej republiky podľa § 4 a § 24 ods.2 Disciplinárneho súdneho poriadku v spojení s § 32 ods.1 Trestného poriadku rozhodol tak, že člen disciplinárneho senátu 32D Najvyššieho správneho súdu SR JUDr. Marián Fečík, nie je vylúčený z vykonávania úkonov disciplinárneho konania v disciplinárnej veci vedenej na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 32D/15/2022.

20. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.